

Climent Forner: La volta al món en 80 anys

("Torno del món cap al país dels pares...". C.F.).

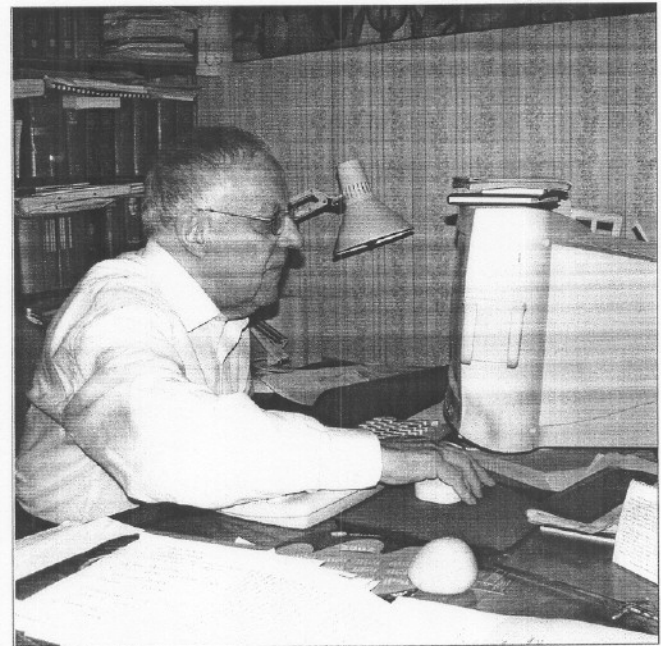
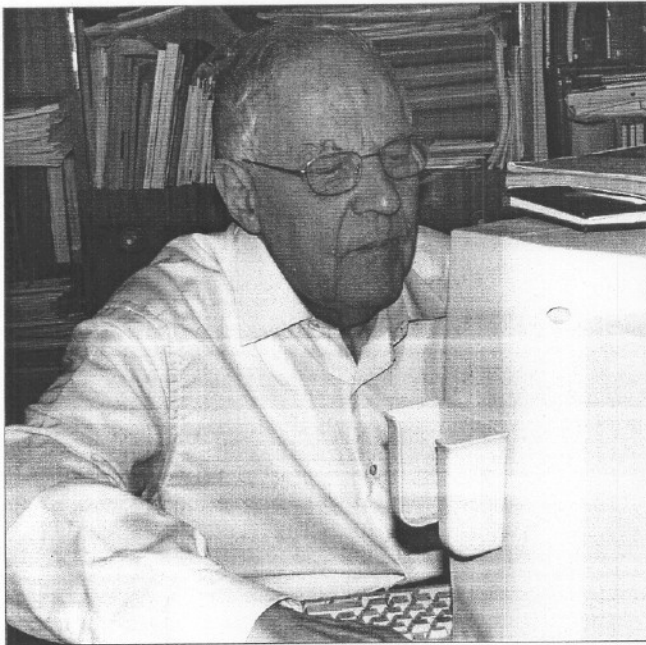
Roda el born i torna al món. ¿O no fa així, l'adagi?
El cas és que mossèn Climent Forner fa 80 anys i és com si el record de la seva còrpora riallera ens ajudés a tergiversar les frases fetes. Com si el repàs en calma de la seva experiència ens alligonés sobre els móns que caben en un born; o sobre la intensitat vital i el treball ben fet i l'entrega fidel que cal per a rodar un born en només 80 anys (i tornar així, infant rialler, al món que hi ha, al misteri que és, a l'univers tot).

Vejam. Climent Forner, neix a Manresa el 1927, i creix ("salvatge com una / mata de coscoll!") a Berga. Nen del carrer Major i de la plaça del Forn ("Darrera de casa / hi havia la plaça, / la Plaça del Forn, / la plaça més bella / del món"). Era fill de la Lola de ca la Guillema, ("no hi havia noia / tan bona i tan bella / al vell Berguedà"). La mare era botiguera ("venia tristesa / i trossos de randa / i mitjons i mitges / i botons de fusta / a ral la dotzena / i botons de nacre / a ral el parell"). El nen corria pels carrers i feia campana ("En lloc d'anar a estudi, / tant jugava amb nenes / en fosques entrades, / com fumava amb pipa / per deserts ravals"). Menjava amb els amics —("voraços com si / diguéssim blasfèmies")— uns codonys aspres i verds, i pels carrers jugaven a empaitar-se i a fer-se mal: al cos ("Trofeu de batalles / campals, tinc el front / ple de trencs..."), i a l'ànima ("Oh, com em feria / la gent quan em deia / el vetes-i-fils").

Un dia va recollir una oreneta morta. En Climent tenia nou anys. Esclatava la guerra civil. ("La guerra, la guerra / que avortà tants monstres, / m'avortava a mi: / nou anys, i amb el rostre / orbat de somriure, / amb els ulls glaçats. / Qui, de cop, occia / aquella oreneta / dins el niu tendríssim / de la meva mà?").

Aviat entra al seminari de Solsona. ("Era per l'any quaranta, i com creixíem / a còpia de cigrons i de rosaris!"). Lluny dels de casa, la solitud i el tancament se li fan amissat, servei als altres, poesia i humor. Allí edita, amb els companys, la revista per a nens "L'Infantil", i empeny el gust en grup per la paraula. O sigui que aprèn a dialogar. Dialoga amb si mateix ("He anat morint a mi de mica en mica"). Dialoga amb Déu ("Som blat de Crist!..."). Amb la pàtria ("Vosaltres la veieu? Jo no la veig; / només hi crec, i amb una fe molt pura"). Dialoga amb la tradició ("no moren mai els pares"). Dialoga amb el paisatge ("Tres unces de Cogulló / d'Estela i Roca / d'Auró"). Amb la seva pròpia fe ("i és talment com si sentíssim / en el nostre desconhort / que de sobte se'ns ha mort / el Qui va fer que existíssim"). Amb l'Església ("Que de pressa es va extingint / per inútil i per nècia / la raça de la clercia!"). Amb l'esperança ("Punta d'aurora de la nostra nit"). Amb el temps ("Allò que s'ha viscut es viu per sempre"). Allí al seminari comença a dialogar amb la paraula, i dialoga també amb els grans poetes de tots els temps. O sigui que del seminari de Solsona, Climent Forner en surt capellà i poeta ("Arxiprest, estàs ben llest / sense càrrec vitalici. / Si algun sant no t'és propici, / pots veure, no m'hi faig fort, / com no saps on caure mort / entre ofici i benefici"). En surt humorista (ja s'ha vist abastament), perquè Forner és temperat, cordial, bondadós, social, viu, intel·ligent... o sigui: rialler ("La senyora de Tous / no va pas morir / d'un enfit de nous, / sinó que un dijous / d'un gargús de vi / s'empassà la nou / del coll, i ja és prou!").

En acabat, mossèn Forner ha estat cronista de l'Església i de la petita vida de la gent. Responsable durant molts

anys del Full Diocesà de Solsona, patriota, capellà del terròs, ara s'està a la parròquia de Viver i Serrateix, en una rectoria que endevino poblada per denses ombres i estanteries plenes a vessar. Es pot dir que aquell bé de Déu de camps i silencis berguedans escau a aquest home que ha voltat el món a cop d'arrelar-se a la seva terra i a força d'acostar-se a la seva gent. Aneu-hi. Jo crec que si hi aneu, trobareu aquell nen del carrer Major de Berga que enyora la dolça mare ("qui regarà els geranis de l'eixida / que no s'adonin que és una altra mà que els rega?"). I

sabreu que aquell home de vuitanta anys encara sent el gust amargant dels codonys verds ("Encara em fan mal / de ventre aquells verds / codonys que menjàvem"). No s'ha estat de la veritat, mossèn Forner ("Sor Carme es pensava / que sota la toca d'amplíssimes ales / covava angelets. / Déu la faci bona!"). I doncs, no s'ha amagat de la vida, aquell gran-nen berguedà ("...rera les nines dels meus ulls espien / tots els infants que porto dintre l'ànima").
I que sigui per molts anys, mossèn!